

Брехливі люди

Олександр Мінович

Слухайте аудіокнигу в виконанні автора:

Ваш браузер не підтримує відтворення аудіо

Катька була брехухою... Абсолютною... Слова правди ніколи не скаже. Звідки це у неї взялося – ніхто не знає. Вона брехала про все на світі. Брехала на роботі, брехала вдома, в тролейбусі людям, з якими більше ніколи не побачиться.

Може це тому, що вродою вдалася?... І коханців завжди мала купу, окрім законного чоловіка. Самі подумайте, хіба тут не станеш брехливою? Викручуватися треба щохвилини. Де була – треба видумувати, з ким була – треба видумувати, хто дзвонив – треба видумувати. І так безліч разів на день... Одному треба казати одне, а другому зовсім інше. Уявляєте, скільки потрібно фантазії мати, яку реакцію, щоб блискавично виплутуватися, здавалося б, з безвихідної ситуації.

Якщо Катька їздила кудись відпочивати, то з її слів, це були чи не найкращі курорти світу, де поряд з нею кожен день тусувалися такі відомі люди, що повинні були б очі повилазити. А насправді даліше трьохзіркового готелю в Туреччині її не заносило. Кошти не дозволяли.

Якщо вона купувала обновку – вартість її була нібито такою, що й носити небезпечно. За такі дорогі речі вбити могли, чи пограбувати на вулиці.

Катька ніколи не визнавала жодної своєї провини. Ні в чому... Вона легко відмовлялася від своїх слів, або посиалася на погану пам'ять. Часто просто казала, що такого ніколи не було, і не могло бути. Ловити її за руку не було жодного смислу. Все одно викрутиться. Ще й когось винуватим зробить.

Окремими прийомами в неї: не відповідати на питання, неначе нічого не чула, говорити зовсім про інше, ніж малося на увазі, або запускати придумані фрази з маловідомими іноземними, або взагалі неіснуючими словами:

– Це все синхрофаталізм, – впевнено заявляла вона в компанії. І всі замовкали, боячись показувати свою необізнаність.

Колю брехуном якось називати не виходить. І чоловік солідний. І якщо простецьке питання поставити – відповідь по правді. Але хіба тільки одне маленьке питаннячко. Бо даліше він "включає" таку фантазію, такого нарозповідає, що треба всю Вікіпедію перерити, аби до істини дійти. Найбільше любить байки про політиків і спортсменів травити. З тим він разом вчився, з тим працював, з іншим в баню ходив. Комусь він одну дав настанову, комусь – другу. Всі його слухають. Голи забивають, як він у бані вчив, а законопроекти вносять, як за грою в карти він підказав.

Коля знає все про жінок і коханок багатьох можновладців. В подробицях викладе, де вони живуть, де відпочивають, і які з ними чудернацькі історії відбуваються.

Коли ж він починає згадувати про свою доблесну службу в армії – більше нічого сказати ніхто не може. Багато чоловіків люблять "заливати" про свої армійські подвиги,

але до Колі всім далеко. Бо служив він у всіх гарячих точках світу, бо в армії йому давали такі надсекретні завдання, що ще на протязі ста років такого нікому не можна розповідати, бо він мав відношення до такої зброї, про яку і дотепер ніхто не чув. Йому тиснули руку та оголошували подяки десятки генералів. І медалі в нього є, і ордени, але поки що показати їх він не може. В спеціальному місці держить, аби злодії не вкрали.

Ну, а який чоловік не любить хвалитися величезним розміром випитого вчора?... Літрами "п'є" щодня Коля рідкісні вина, коньяки, а "віскаріка" дорожчого за один раз здатен піввідра випити.

І було б воно нічого. Що тут дивного?... Тепер багато хто майстерно бреше... Поголовно брешуть політики, коли роздають обіцянки. Будь-якому олігарху за кожную копійчину треба "навішати" нам з вами. Не признається ж він, що всі його багатства зароблені нечесним шляхом, а точніше на крові, насильстві й обмані.

Але знаєте, в чому дивина з нашими Катською і Колею? Нізачо не вгадаєте.

Справа в тому, що віднедавна вони зійшлися й живуть разом.

Скажіть, ну скажіть мені люди добрі, а як це можливо? Як вони спілкуються разом під одним дахом? Кому й чому вони можуть вірити? Хіба таке може бути?

Але то ще не все...

Катська, здається, недавно вийшла переможцем в брехливому забігу їхньої пари. Зустрілась випадково на вулиці зі своїм колишнім. Щось там у них стрільнуло в очі, й закутилось, немов у старі добрі часи.

Привела додому. Ризику ніякого – чоловік мав бути ще довго на роботі. Можна спокійненько віддатися любові.

Однак, це ж давно відомо, завжди так виходить – не ждеш, а воно падає на голову зненацька. Хто б міг подумати, що Колю якраз сьогодні раніше відпустили, аби готувався до завтрашнього відрядження.

Дзвінок у двері – треба відкривати й пускати. І що тут вдієш, що придумаєш, коли у хаті чужий чоловік.

Катська знайшлася:

– Знаєш, Колю, йду я сьогодні отако по нашій вулиці – дивлюсь мужчина лежить під кушем. Думала п'яний – але ні, пристойно вдягнутий. Я до нього – бачу погано чоловіку, задихається, якби лиха не сталося. Пробувала швидко набирати – сказали довго їхати будуть, порадили самій пробувати справитися, ще й навчили, як маю діяти. Що ж – мусила до нас у квартиру тягти бідолаху, не кидати ж на дорозі. Ледь досунула. А тут вже й роздягла, масаж серця робила, штучне дихання, насилу привела до тями. Змірала тиск – низький, якби не впав знову в непритомність. Виходу не було – налила йому коньячку того, що ти в серванті заховав. І сама випила – розхвилювалася. Закуси дістала – може людині сил добавиться. Бачиш, навіть рюмки-тарілки не встигла прибрати, не до того було.

І Коля повірив. Як не повірити? Навіть провів бідного гостя на тролейбусну зупинку, на всяк випадок, аби знов йому погано не стало в дорозі.

Тепер мені Колю жалко. Несправедливо. Може б йому поміг хтось достойно віддячити своїй подрузі... Га, люди добрі!

Олександр Мінович.